

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA v právní věci žalobce: **Ing. D. H.**, zast. JUDr. Jiřím Simonem, bytem Luční 16, Tišice, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 20.11.2015, č.j. KUZL 71528/2015, sp.zn. KUSP 614087/2015/ÚP-Do,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 11. 1. 2016 domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Brumov – Bylnice, stavebního úřadu, ze dne 24. 8. 2015, č. j. SÚ/5017/2015, sp. zn. SÚ 2065/2014/Fi, kterým byla žalobci dle § 173 odst. 1 písm. b)

zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu v návaznosti na § 62 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád uložena pořádková pokuta ve výši 4.000 Kč za to, že se nedostavil bez omluvy na předvolání správního orgánu ze dne 9. 3. 2015, č. j. SÚ 1397/2015 na kontrolní prohlídku stavby rodinného domu a hospodářského objektu, na pozemcích parc. č. st. p. X, parc. č. X v katastrálním území X, která byla vypsána na 7. 4. 2015 se schůzkou pozvaných v 10:00 hod. na místě stavby, a tím znemožnil stavebnímu úřadu provést kontrolní prohlídku stavby rodinného domu na pozemku st. pl. X v k. ú. X.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce následujícími námitkami. Předně uvedl skutkové okolnosti nabytí nemovitosti, její kolaudace a s ní souvisejících stavebních činností. Poukázal na sousedské vztahy s panem T. a na jeho údajné vazby na pracovníci stavebního úřadu, která zneužívá stavební úřad k soukromé činnosti tak, že vede smyšlené řízení dle přání pana T. Dále namítl místní nepříslušnost stavebního úřadu a s ní související vady usnesení krajského úřadu ze dne 11. 4. 2014. Rovněž namítl, že stavební úřad vede řízení o odstranění stavby, které bylo zahájeno bez řádného zdůvodnění, neuvádí jaké konkrétní stavby a kdy měly být provedeny, čím a kdy mělo dojít k porušení zákona a jaký je skutečný důvod odstranění stavby. Trval na tom, že na dotčené parcele se nenachází žádná rozestavěná stavba, není prováděna žádná přístavba a neexistují důvody pro neodkladné odstranění stavby. Žalobce namítal i pochybení při zahájení správního řízení i při jeho vedení, neboť bylo úmyslem zákonodárce stavebním zákonem upravovat vznikající stavební díla, nikoliv stavby dokončené a již v roce 1990 zkolaudované. Namítl i to, že nebyly splněny zákonné důvody ke kontrolní prohlídce ve smyslu ustanovení § 133 stavebního zákona, jelikož nejde ani o rozestavěnou stavbu, ani o stavbu ohrožující zdraví či život. Podle žalobce se jedná o zneužití úřední moci k soukromým účelům, neboť žalobkyně nebyla a není ani stavebníkem, nebyla tedy povinnou osobou ve smyslu ustanovení § 133 odst. 4 stavebního zákona a nebyla ani povinna se účastnit kontrolní prohlídky také proto, že vstup na pozemek byl zajištěn i bez jeho účasti. Pracovníci stavebního úřadu na pozemek vstoupili a na pozemku se pohybovali a nebyl proto zmařen cíl kontrolní prohlídky. Namítl i porušení nedotknutelnosti obydlí dle č. 7 Listiny základních práv a svobod. Žalobce zároveň namítal, že v domě bydlí od roku 1990 manželé K. a žalobce tak nemá právo vstupovat bez souhlasu uživatelů do bytu a provádět cizí lidi. Brojil i proti nehospodárnosti postupu správního orgánu, který vyzval k účasti na kontrolní prohlídce oba spoluvlastníky, ačkoliv stačilo vyzvat jen jednoho z nich, postup správního orgánu tak byl šikanózní, a to i s ohledem na skutečnost rozdílné výše pokut. Konečně závěrem namítal porušení ustanovení § 2 a § 3 správního řádu.

[3] Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil podáním ze dne 8. 4. 2016, ve kterém navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout s tím, že žádná z uvedených námitek není důvodná. Konstatoval, že řízení o odstranění staveb bylo zahájeno na základě podnětu pana T. a paní T. po prověření existence staveb. Následně žalovaný popsal postup navazující na námitku podjatosti manželů K. proti vedoucímu stavebního úřadu Městského úřadu X a uzavřel, že žalovaný určil k projednání a rozhodnutí ve věci stavební úřad Městského úřadu Brumov-Bylnice a že v průběhu řízení nebyla namítána podjatost paní F. Po odpadnutí důvodů podjatosti neshledal žalovaný ani důvod ani možnost navrácení věci původnímu stavebnímu úřadu. Poukázal na to, že zákonnost vedení řízení o odstranění staveb nebyla předmětem napadeného rozhodnutí, a i na to, že není zřejmé, doručení jakého „původního rozhodnutí“ se žalobce domáhá, neboť žalovaný nevede žádné řízení, ani žádné řízení nezahájil. Žalobce označil žalovaný za právní nástupce původních vlastníků, se kterými bylo řízení před

správním orgánem prvního stupně zahájeno. K existenci důvodů pro provedení kontrolní prohlídky odkázal na ustanovení § 133 odst. 1 stavebního zákona a důvod k provedení této konkrétní prohlídky byl uveden ve výzvě ze dne 9. 3. 2015. S odkazem na ustanovení § 172 odst. 1 stavebního zákona konstatoval, že pro nepřítomnost žalobce byla provedena alespoň obhlídka stavby ze sousedního pozemku, což mělo důsledky ale pouze pro řízení vtahující se ke stavbě hospodářského objektu. Tvrzení žalobkyně o nemožnosti provést kontrolní prohlídku z důvodu jeho obývání uživateli považoval za účelové. Závěrem konstatoval, že stavební úřad není oprávněn určovat, který spoluvlastník se má ke kontrolní prohlídce dostavit, resp. koho k účasti vyzve. K námitkám stran porušení ustanovení § 2 a § 3 správního řádu se pro jejich nekonkrétnost nevyjádřil.

[4] Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou, ve které setrval na své právní argumentaci. Při nařízeném ústním jednání žalobce podrobně rozebíral jednotlivé žalobní body, zejména v obecných a širších souvislostech celé věci, a setrval na každé ze žalobních námitek. Žalovaný setrval na svém stanovisku vyjádřeném v podání ze dne 8. 4. 2016. Důkazní návrhy žalobce nad rámec správního spisu soud neprovedl, neboť nemohly přinést nic nového k nyní přezkoumávanému rozhodnutí (a řízení), které se týká uložení pořádkové pokuty.

[5] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[6] Předně soud konstatuje, že žalobce podal až na nepodstatné odchylky a označení žalobou napadeného rozhodnutí obsahově shodnou žalobu, kterou se zdejší soud zabýval v rozhodnutí ze dne 5. 12. 2017, č. j. 29 A 7/2016-60. Nyní posuzovaná žaloba a žaloba projednaná u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 A 7/2016 se týkají téže nemovitosti a téže kontrolní prohlídky. Žalobce je sourozencem žalobkyně, která podala žalobu ve věci 29 A 7/2016. Právní argumentace i vylíčení skutkových okolností věci je v obou žalobách zcela shodné.

[7] Za této procesní situace posoudil senát 31A věc s vědomím toho, že ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 A 7/2016 již bylo rozhodnuto. Zdejší soud zdůrazňuje, že princip předvídatelnosti soudního rozhodnutí je jedním ze základních atributů právního státu a právní jistoty účastníků. Jakkoliv senát 31A není vázán právním názorem, který zaujal jiný senát zdejšího soudu, je nutné, aby v nyní posuzované věci byly zohledněny závěry, které vyslovil zdejší soud ve věci sp. zn. 29 A 7/2016, neboť se jedná o věci fakticky zcela totožné, a bylo by zcela absurdní, pokud by se v nyní projednávané věci soud s již vyřčenými závěry k téže kontrolní prohlídce nevypořádal.

[8] V nyní rozhodované věci neshledal soud po posouzení věci v argumentaci žalobce žádné důvody odchýlit se od závěrů, které již k těmtýž skutkovým a právním otázkám zaujal senát 29A ve věci sp. zn. 29 A 7/2016. S ohledem na to, že se jedná o různé žalobce, konstatuje soud ve shodě se závěry vyslovenými zdejším soudem v rozsudku ze dne 5. 12. 2017, č. j. 29 A 7/2016-60, k předmětné kontrolní prohlídce a s ní souvisejícímu žalobou napadenému rozhodnutí následující:

[9] Předmětem tohoto soudního přezkumu je obdobně jako ve věci sp. zn. 29 A 7/2016 rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty podle ustanovení § 173 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, a nikoli rozhodnutí o odstranění stavby. Proto ani námitky žalobce v nyní posuzované žalobě stran řádné kolaudace v roce 1990 a absence jakékoliv následné stavební činnosti, neexistence rozestavěné stavby ani stran případných vad řízení o odstranění stavby spočívajících v nedostatečné specifikaci staveb a porušení zákona, nemohou být úspěšné, jelikož tyto námitky nesměřují do řízení o uložení pořádkové pokuty, ale do řízení o odstranění stavby a soud neshledal důvod se jimi zabývat ani v tomto řízení.

[10] Ani v tomto řízení soud nedospěl ke zjištění, že by z obsahu správního spisu vyplývalo, že by pracovnice stavebního úřadu paní F. zneužívala stavební úřad k soukromé činnosti tím, že vedla smyšlené řízení dle přání pana T. S ohledem na shodný obsah správního spisu dospěl senát 31A ke stejným zjištěním, která jsou uvedena i v rozsudku ve věci sp. zn. 29A 7/2016, a to, že pan M. T. a paní J. T. podali u stavebního úřadu Městského úřadu X podnět na prošetření nepovolených staveb na sousedním pozemku, na základě čehož bylo stavebním úřadem zahájeno řízení o odstranění stavby. Poté, co byl tajemník Městského úřadu X vyloučen pro podjatost z vedení řízení, určil Krajský úřad Zlínského kraje k projednání a rozhodnutí ve věci stavební úřad Městského úřadu Brumov-Bylnice. Paní F. byla vedoucí tohoto stavebního úřadu určena jako osoba oprávněná provádět úkony v předmětném řízení, úkony v řízení činila na základě pověření krajským úřadem a vedoucí stavebního úřadu, nikoli na základě pokynů pana T. Ze správního spisu ostatně nevyplývá, že žalobce, shodně jako žalobkyně ve věci sp. zn. 29A 7/2016, v průběhu řízení uplatnil vůči paní F. námitku podjatosti. Ani žalobce neprokázal svá tvrzení o zneužití stavebního úřadu k soukromé činnosti paní F. Veškeré soudem zjištěné skutečnosti nesvědčí o jakémkoliv nestandardním postupu stavebního úřadu.

[11] Zdejší soud ani v tomto řízení nepřisvědčil námitce, že ve věci rozhodoval místně nepřislušný orgán. Jakkoliv by obvykle byl dle § 11 odst. 1 písm. b) správního řádu místně příslušným orgánem v řízení o odstranění stavby (i v řízení o uložení pořádkové pokuty) Městský úřad X, usnesením Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 11. 4. 2014 však byl z důvodu podjatosti tajemníka místně příslušného stavebního úřadu provedením úkonů v řízení pověřen stavební úřad Městského úřadu Brumov-Bylnice. Chybné označení účastníků a nedoručení uvedeného usnesení nepovažuje soud za vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost nyní napadeného rozhodnutí. Důsledkem vadného postupu Krajského úřadu Zlínského kraje by mohlo být jedině rozhodnutí místně nepřislušného úřadu, což soud nepovažuje pro projednávanou věc za rozhodující, resp. za takovou vadu, která by měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

[12] V již citovaném rozsudku ve věci sp. zn. 29A 7/2016 odkázal zdejší soud k otázce důsledků nesprávné místní nepřislušnosti na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu a konkrétně uvedl, že z rozsudku ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006-138 vyplývá, že takové pochybení nijak nezasáhne do veřejných subjektivních práv adresáta tohoto aktu, neboť pro jeho právní sféru není vůbec podstatné, zda bylo rozhodnutí vydáno místně příslušným orgánem či nikoli. Rozdělení věcně příslušných správních orgánů k rozhodování podle místní příslušnosti má totiž za cíl jedině, a to přiměřeně rozložit určitou agendu mezi více správních orgánů podle určitého územního klíče a zejména zpřístupnit správní orgán účastníkům příslušných správních řízení, tedy zajistit rychlost a hospodárnost řízení.

[13] Ve shodě s uvedeným i v tomto řízení zdejší soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o pořádkové pokutě bylo vydáno orgánem věcně příslušným a odborně vybaveným k dané věci. Pouhá případná nehospodárnost řízení způsobená rozhodováním místně nepřislušného správního orgánu by nemohla způsobit nezákonnost správního rozhodnutí. Podle názoru soudu tím, že v řízení o pořádkové pokutě rozhodoval Městský úřad Brumov-Bylnice, nemohl být žalobce žádným způsobem dotčen ve své právní sféře, žádné námitky v tomto směru ostatně ani v žalobě nevznikly. Námitku místní nepřislušnosti proto soud neshledal důvodnou.

[14] Nezákonnost postupu správního orgánu prvního stupně soud neshledal ani v tom, že žalobci nebylo doručeno oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby. Ze stavebního zákona vyplývá, že stavební úřady jsou povinny průběžně zjišťovat, zda se v okruhu územní působnosti jejich úřadu nenachází stavby bez potřebných povolení, za účelem řádného zjištění skutkového stavu přitom mohou provádět kontrolní prohlídky ve smyslu ustanovení § 133 stavebního zákona. Pokud stavební úřad na základě provedené kontrolní prohlídky zjistí, že se jedná o stavbu nepovolenou či jiný rozpor s právními předpisy, je povinen zahájit řízení o odstranění stavby. V daném případě bylo nejprve zahájeno řízení o odstranění stavby a až v průběhu tohoto řízení byli vlastníci vyzýváni k účasti na kontrolních prohlídkách, kontrolní prohlídky však nepochybně mohou probíhat i kdykoliv před zahájením řízení právě za účelem řádného zjištění skutkového stavu. Zahájení řízení o odstranění stavby není podmínkou pro možnost uskutečnit kontrolní prohlídku, skutečnost, zda bylo vůči žalobci řádně zahájeno řízení o odstranění stavby, proto není pro nyní posuzovanou věc rozhodující.

[15] Shodně jako ve věci sp. zn. 29 A 7/2016 ani nyní soud nepřisvědčil námitkám, že úmyslem zákonodárce bylo upravovat toliko vznikající stavební díla, nikoli dokončené stavby a že v daném případě nebyly splněny zákonné důvody ke kontrolní prohlídce ve smyslu ustanovení § 133 stavebního zákona.

[16] Pokud jsou v § 2 odst. 3 stavebního zákona stavby definovány jako „*veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání*“, nelze z této definice dovodit, že se stavební zákon vztahuje jen na vznikající stavební díla, ale vyplývá z ní pouze specifikace, jaká stavební díla jsou považována za stavby. Slovo „vznikají“ se nevztahuje k časovému vymezení, ale k vymezení věcnému. Z tohoto ustanovení tedy v žádném případě nevyplývá, že by stavební zákon bylo možné aplikovat pouze na vznikající stavební díla, nikoli na stavební díla dokončená.

[17] Podle ustanovení § 133 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad provádí kontrolní prohlídku rozestavěné stavby ve fázi uvedené v podmínkách stavebního povolení, v plánu kontrolních prohlídek stavby, před vydáním kolaudačního souhlasu a v případech, kdy má být nařízeno neodkladné odstranění stavby, nutné zabezpečovací práce, nezbytné úpravy nebo vyklizení stavby; může provést kontrolní prohlídku též u nařízených udržovacích prací, u odstraňované stavby a v jiných případech, kdy je to pro plnění úkolů stavebního řádu potřebné.

[18] Vedle kontrolních prohlídek rozestavěných staveb a kontrolních prohlídek prováděných v případech nařízení neodkladného odstranění stavby, nutných zabezpečovacích prací, nezbytných úprav nebo vyklizení tak mohou být kontrolní prohlídky fakultativně prováděny

i v dalších případech, a to u nařízených udržovacích prací, u odstraňované stavby, nebo pokud stavební úřad shledá, že je to potřebné z hlediska plnění úkolů stavebního řádu.

[19] Podle ustanovení § 132 odst. 2 stavebního zákona je stavební úřad oprávněn provádět kontrolní prohlídky stavby ve veřejném zájmu. Veřejným zájmem se přitom podle ustanovení § 132 odst. 3 písm. a) zákona rozumí mimo jiné požadavek, aby stavba byla prováděna v souladu s rozhodnutím nebo jiným opatřením stavebního úřadu. Nelze tedy souhlasit s argumentací žalobce, že institut kontrolní prohlídky stavby dopadá toliko na rozestavěné stavby a na stavby ohrožující život či zdraví, je naopak zřejmé, že kontrolní prohlídku je možno provádět jak u staveb rozestavěných, tak u staveb dokončených. Skutečnost, že kontrolní prohlídky lze provádět také u dokončených staveb, vyplývá rovněž z okruhu zjišťovaných skutečností, jejichž demonstrativní výčet je obsažen v § 133 odst. 2 stavebního zákona.

[20] Pokud ve výzvě k účasti na kontrolní prohlídce ze dne 9. 3. 2015 bylo uvedeno, že účelem kontrolní prohlídky konané dne 7. 4. 2015 v 10:00 hod. má být porovnání současného stavu stavby (rodinného domu a hospodářského objektu na pozemcích parc. č. st. pl. X, X v k. ú. X), již je žalobce spoluvlastníkem, s vydanými povoleními a ověřenou projektovou dokumentací, jednalo se nepochybně o důvod, který je zákonem předpokládán a na základě kterého byl stavební úřad oprávněn kontrolní prohlídku nařídit a provést.

[21] Žalobce v podané žalobě a zejména u ústního jednání podrobně argumentoval ve vztahu k nepřesnému vymezení důvodů odstranění stavby dle § 129 stavebního zákona, z čehož měly vyplývat nejasnosti žalobce o povaze řízení. Soud tuto argumentaci neshledal důvodnou. Pokud žalovaný rušil rozhodnutím ze dne 21. 7. 2015, sp. zn. KUSP 31779/2015 ÚP-Do, č. j. KUZL 41728/2015, rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 4. 2015, č. j. SÚ 2399/2015, sp. zn. SÚ 2065/2014/Fi, o uložení pořádkové pokuty, učinil tak z důvodu nedostatečné individualizace skutku ve výroku citovaného rozhodnutí, přičemž vytkl, že stavební úřad neuvedl údaje o tom, na jaké konkrétní předvolání a kdy konkrétně se žalobce bez omluvy nedostavil a součástí výroku nebyla ani příslušná ustanovení dotčeného právního předpisu (nad rámec uvedeného dlužno konstatovat, že tyto vady byly následně v navazujícím řízení v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odstraněny).

[22] Z odborné literatury lze k dané otázce odkázat např. na závěry, dle nichž „[v]edle popsanych situací, kdy je provedení kontrolní prohlídky stavebnímu úřadu ukládáno zákonem jako povinné, mohou nastat též situace, kdy je nezbytné kontrolní prohlídku provést pro řádný výkon působnosti stavebního úřadu, tj. kdy je to potřebné pro plnění úkolů stavebního řádu. Může se tak např. jednat o kontrolní prohlídky prováděné v rámci projednávání žádosti o změnu stavby před dokončením (§ 118 StavZ), o vydání povolení k předčasnému užívání stavby (§ 123 StavZ) či povolení zkušebního provozu (§ 124 StavZ), o kontrolní prohlídky prováděné za účelem ověření dokumentace skutečného provedení stavby (§ 125 StavZ), pro účel projednání a povolení změny v účelu užívání stavby (§ 126 a 127 StavZ) nebo pro zjištění stavebně technického stavu stavby a souvisejících skutečností, rozhodných pro stanovení podmínek povolení odstranění stavby (§ 128 StavZ) nebo pro nařízení jejího odstranění (§ 129 StavZ). Dále může jít o případy, které nesouvisí s podáním některé z žádostí dle stavebního zákona, ale kdy stavební úřad v rámci své úřední činnosti zjistí nezbytnost prošetření stavu konkrétní stavby nebo prováděné stavební činnosti nebo kdy je tato potřeba

vyvolána vnějším podnětem, na který je stavební úřad povinen v rámci svých pravomocí reagovat“ (Kývalová, M. § 133 [Průběh a náplň kontrolní prohlídky]. In: Machačková, J. a kol. Stavební zákon. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013).

[23] Podle soudu byl žalobce osobou povinnou dostavit se ke kontrolní prohlídce dle § 133 odst. 4 stavebního zákona. Přestože ustanovení § 133 odst. 4 stavebního zákona výslovně nezahrnuje vlastníka stavby do okruhu osob povinných účastnit se kontrolní prohlídky, vyplývá uvedená povinnost z ustanovení § 154 odst. 1 písm. c) stavebního zákona, podle něhož je vlastník stavby povinen umožnit kontrolní prohlídku stavby, a pokud tomu nebrání vážné důvody, této prohlídce se zúčastnit. Právě o povinnosti podle § 154 odst. 1 písm. c) stavebního zákona byl žalobce ve výzvě k účasti na kontrolní prohlídce poučen, protože postup správního orgánu soud shledal jako zákonný.

[24] Nedůvodná je i námitka, že cíl kontrolní prohlídky nebyl ztížen ani zmařen. Z protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 7. 4. 2015 vyplývá, že vzhledem k neúčasti osob pozvaných ke kontrolní prohlídce provedl stavební úřad alespoň obhlídku z pozemku p. č. X v k. ú. X. Při této prohlídce stavební úřad i bez účasti žalobce zjistil skutečnosti vztahující se ke stavbě hospodářského objektu (a v návaznosti na tuto obhlídku ve vztahu k hospodářskému objektu zastavil řízení o odstranění stavby), nikoli však skutečnosti týkající se přístavby rodinného domu, která byla rovněž předmětem posouzení. Právě v rozsahu, v jakém nemohla být z důvodu nepřítomnosti žalobce kontrolní prohlídka provedena (ve vztahu k přístavbě rodinného domu), byl ztížen postup správního orgánu, což vyplývá i z rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty, v němž bylo uvedeno, že tím, že se žalobce bez omluvy nedostavil na kontrolní prohlídku, znemožnil provést kontrolní prohlídku stavby rodinného domu.

[25] Nedůvodné je i tvrzení žalobce o porušení nedotknutelnosti obydlí ve smyslu čl. 7 Listiny základních práv a svobod. Z obsahu správního spisu i z napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývá jednak to, že stavební úřad plnil své úkoly ve smyslu stavebního zákona, a zároveň to, že spoluvlastníci stavby si museli být vědomi konání prohlídky. Dle názoru soudu jsou tak zcela naplněny podmínky § 172 odst. 1 stavebního zákona, dle kterého jsou pověřeni zaměstnanci stavebního úřadu, pokud plní úkoly podle tohoto zákona, oprávněni vstupovat na cizí pozemky, stavby a do staveb s vědomím jejich vlastníků při zjišťování stavu stavby a pozemku nebo při opatřování důkazů a dalších podkladů pro vydání správního rozhodnutí nebo opatření. Ke vstupu do obydlí v souzené věci nedošlo a nedotknutelnost obydlí proto nebyla porušena.

[26] Soud neshledal jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani námitku, že žalobce nemá právo vstupovat do bytu bez souhlasu uživatelů. Žalobci jako spoluvlastníku stavby vyplývá povinnost umožnit kontrolní prohlídku stavby ze zákona (viz § 154 odst. 1 písm. c) stavebního zákona), jak již soud uvedl výše, a je jen na něm, jakým způsobem splnění této povinnosti zajistí; zákonné povinnosti se však nelze zprostit tím, že v domě bydlí jiná osoba.

[27] Nezákonnost neshledal soud ani v tom, že správní orgán vyzýval k účasti na kontrolní prohlídce stavby jak žalobce, tak jeho sestru. Ve shodě s rozhodnutím ve věci sp. zn. 29 A 7/2016 zdejší soud konstatuje, že povinnost vyplývající z ustanovení § 154 odst. 1 písm. c) stavebního zákona dopadá na vlastníky staveb, pokud je stavba ve spoluvlastnictví více osob, správní orgán nepochybil, pokud jednal s oběma spoluvlastníky. Stavební úřad naopak není oprávněn určovat, kterého ze spoluvlastníků vyzve a kterého ne. Bylo pouze na uvážení

vyzvaných spoluvlastníků, zda se pro naplnění účelu kontrolní prohlídky zúčastní prohlídky oba, jen jeden z nich, případně zda pověří jinou osobu, aby stavbu zpřístupnila a umožnila provedení kontrolní prohlídky stavby. Pokud žalobci byla uložena pořádková pokuta ve výši 4.000 Kč poté, co se čtyřikrát nedostavil na svolanou kontrolní prohlídku, považuje soud tuto částku, uloženou na spodní hranici sankce, za zcela přiměřenou. Žalobce ostatně v průběhu řízení proti výši uložené pokuty žádným způsobem nebrojil. Posuzovat výši pokuty uložené sestře žalobce v tomto řízení soudu nepřísluší, nicméně lze konstatovat, že pokud sestře žalobce byla pořádková pokuta uložena poté, co se třikrát nedostavila na svolanou kontrolní prohlídku, nešlo o stejné pochybení.

[28] Konečně soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný porušil ustanovení § 3 a § 2 správního řádu. Žalobce pouze zcela obecně odkázal na porušení zásad správního řízení, nic konkrétního dále neuvedl, protože se takto obecně formulovanou námitkou nelze blíže zabývat.

[29] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[30] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. prosince 2017

Za správnost vyhotovení:
K. P.

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu